

hvad vil saa Følgen være? Følgen vil være, at vedkommende Ejer af denne Værdistigning paa 20,000 Kr. i Ejendoms-skyld skal svare 1,1 pro mille, d. v. s. 22 Kr. om Aaret, af en Ejendom, der giver en Indtægt af 100 Kr. Det kan være lidt haardt, men da han jo har Mulighed for ad Aare at faa solgt Grunden, er det i hvert Fald ikke større Byrde, end at han sikkert vil kunne bære den. Men hvorledes gaar det, naar Værdistigningen beskattes ved Jernbaneskyld? Han vil da komme til at svare 300 Kr. aarlig af denne Ejendom, der kun giver ham en Indtægt af 100 Kr., og han vil være meget udsat for overhovedet slet ikke at kunne sælge Ejendommen, idet den jo faar en i Forhold til dens almindelige Værdi ganske urimelig høj Byrde lagt paa sig, og da ingen ved, om overhovedet Muligheden for, at den faar Værdi som Byggegrund, er andet end en Kimære, kan det blive ganske umuligt at sælge Ejendommen. Fordi Ejendomsskylden har en Mangel, som af disse Grunde kan ramme en og anden, men som da gør det ganske mildt, have vi sandelig ikke Lov til derpaa at bygge en Ret til at indføre den samme Mangel her, hvor den faar en mængfold større Indflydelse, og hvor den kan blive skæbnesvanger for den, den rammer.

Idet jeg altsaa ikke har kunnet gaa med til, at Salgsmuligheden bliver beskattet, før Salget er blevet til Virkelighed, har jeg paa et afgørende Punkt ikke kunnet slutte mig til Flertallet og alene af den Grund ikke kunnet være med til at anbefale det foreliggende Forslag. Men der er i øvrigt andre Punkter, hvor jeg ligesom paa det Punkt, jeg her har berørt, kan være enig med Flertallet i det Maal, det har sat sig, men ikke finder, at det har naaet sit Maal. Jeg kan saaledes give Flertallet fuldstændig Ret, naar det udtaler, at Skatten „bør være nøje knyttet til hvert enkelt Jernbaneanlæg, saaledes at der af den Værdistigning, som hvert Anlæg skaber, kun svares Afgift til Dækning af Udgifterne til dette Anlæg, ikke til andre Anlæg eller til andre Øjemed“. Det er fuldstændig rigtigt. Men hvorledes naa de det? De naa det ved at sætte ind i § 14 en Bestemmelse, hvor det hedder, at „saafremt Jernbaneskylden for hvert enkelt Baneanlæg skulde indbringe et større Beløb end en Sum svarende til Banens Anlægsudgift uden Tillæg af Rente, vil det ved Lov være nærmere at fastsætte, hvorledes der skal forholdes med det overskydende“. Ved denne Bestemmelse

er det, Flertallet forlanger, jo aldeles ikke naaet. Jeg vil ogsaa gerne belyse dette med et enkelt Eksempel. Lad os tænke os — det er et stort Spørgsmaal, om det vil indtræffe, men lad os tænke os det —, at der langs med Køgebanen, som jo vil komme til at gaa langs med Stranden med Søen i Sydøst, hvorfor det vil blive et tiltrækkende Punkt at søge til Beboelse, vokser op en Række af Villabyer, og at disse Grunde, som i Øjeblikket have en ganske forsvindende Værdi, i Aarenes Løb ville faa en meget stor Værdi, kort sagt, at der virkelig kommer en saadan Værdistigning der, at der alene gennem Jernbaneskylden vil kunne naas det, der skulde være Grænsen for, hvad man har Lov til at bruge Værdistigningsskatten til, nemlig at dække hele Udgiften ved Anlægget. Og lad os samtidig tænke os, hvad der slet ikke er udelukket, at Staten gennem Driften af denne Bane, der i meget betydelig Grad forkorter en Hovedroute til Udlandet, og som tillige vil faa en ret betydelig Lokaltrafik, kan faa Indtægter, der ogsaa fuldt ud forrente Statens Anlægssum. Saa vil man slet ikke have naaet det, som Flertallet ønsker, nej, saa vil man i Virkeligheden have naaet at hjælpe med til, at Jernbaneskylden bringer vedkommende Anlægskapital dobbelt ind. Thi naar Staten har et Gode, som fuldt forrenter sig, og som den dog vil beholde, saa har den faaet sin Anlægssum betalt tilbage, og naar den ved Siden heraf har faaet et lige saa stort Beløb af Jernbaneskylden, saa har den faaet den dobbelt tilbage.

Men man bliver endda ikke staaende ved det. Flertallet er gaaet videre og har fastslaaet i denne Paragraf, at hvad der maatte komme ind udover den fulde Dækning, skal Lovgivningsmagten senere tage Bestemmelse om Anvendelsen af. Nu har imidlertid Flertallet sagt, at det maa ikke anvendes til andre Anlæg eller til andre Øjemed. Det stiller saaledes i Virkeligheden her Rigsdagen en Opgave, der strider mod det Maal, det selv har sat for Jernbaneskylden. Naar man nemlig kan bestemme, hvorledes en Sum skal anvendes, maa det være til et eller andet Øjemed, og naar Jernbaneskylden ikke maa anvendes til andre Øjemed end Dækning af Anlægsudgifterne, og den allerede har dækket disse, saa kommer enhver anden Anvendelse i Strid med det, Flertallet anser for den rette Anvendelse. Nej, der er kun een Vej til at naa det, Flertallet har sat sig som Maal, og det er ved at slaa fast, at